Q. D. O. M. B. V.

DISSERTATIO INAVGVRALIS MEDICA

DE

MELANCHOLIA ATTONITA RARO LITTERATORVM AFFECTV

QVAM

RECTORE MAGNIFICENTISSIMO
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO

DN. ERNESTO AVGVSTO

DVCE SAXONIAE IVLIACI CLIVIAE MONTIVM ANGARIAE WESTPHALIAE ET RELIQVA
SVMMO TOTIVS CAESAREI EQVITATVS PRAEFECTO
AC LEGIONIS PEDESTRIS AEQVE ATQVE EQVESTRIS
TRIBVNO EODEMQVE CAESAREO

AVCTORIT. ET CONSENSV GRATIOSISS. FAC. MEDICAE

PRAESIDE

HERM. FRIDER. TEICHMEYERO

HEREDITARIO IN CAMSDORF ET WENIGEN-IENA
PHIL. ET MED. DOCT. ANAT. CHIRVRG. ET BOTAN. P. P. ORD.
SERENISS. SAXON. DVC. VINAR. ET ISENAC. CONSIL. AVL.
ARCHIATRO ET PHYSICO ACAD. IMPER. LEOPOLD. CAROL.
ET SOC. SCIENT. REG. BORVSS. SODAL.

PATRONO ATQVE PRAECEPTORE AETATEM COLENDO

PRO GRADV DOCTORIS
MORE MAIORVM LEGITIME OBTINENDO
PVBLICO EXAMINI SVBMITTIT

AVCTOR

IOH. IACOBVS MVLLERVS

MEMMINGA-SVEVVS.

AD D. OCTOBR. A. O. R. M DCC XLI.

IENAE LITTERIS IO. FRIDERICI RITTERI.

PROOEMIVM.

UTRVM novi dentur morbi, nec ne, in utramque partem a medicis diu multumque diſputatum fuit. Contemplantibus morbos ad res a Deo creatas haud ſpectare, principium quoque Leibnizii indiſcernibilium veritate non deſtitui; affirmativa facilis videtur. Verum licet utrumque lubens ipſis largiar; ex priori non niſi poſſibilitatem morborum novorum, ex poſteriori vero immenſam ſaltem morborum varietatem, demonſtrare poterunt. Facilius itaque negativam tuebimur. Morbus enim cum ſit impotentia partium corporis viventis actiones ipſis ſecundum naturam competentes exercendi, a conſtitutione partium præternaturali dependens; variabunt morbi,

prout ipſa variat conſtitutio partium præternaturali
Partes vero noſtri corporis ſunt vel fluidæ vel ſolida
adeoque conſtitutio ipſarum præternaturalis erit vel i
fluidis, vel in ſolidis, vel in utrisque ſimul. Tria ig
tur tantum ſumma dantur morborum genera, in quæ r
ſolvere omnes morborum ſpecies poſſumus. Quamd
itaque corpus humanum non niſi ex ſolidis ac fluid
conſtabit partibus; tamdiu fieri nequit, ut novi oria
tur morbi. In aprico igitur jam poſita eſt concluſio
nullum morbum apte dicendum eſſe novum; ſed m
gis illorum immenſam ſane variationem, atque quoru
dam raritatem, quæ præcipue affirmantes decepit, a
ſerendam. Eſt vero utique ex rariſſimis præſens, que
thematis inauguralis loco exhibebo, morbus, cuius h
ſtoria a Clariſſimo atque Experientiſſimo medico m
cum communicata eſt, cuius ab informatione ſex a
hinc annis primas ſtudii mei medici lineas ducere, De
aurigante, licuit. Faxit hic ſummus Archiater,
ut & hæc feliciter agantur.

§. I. M.

§. I.

MELANCHOLIAE ATTONITAE explicationem dum ſuſcipio, ut definitionem ipſius exhibeam ordinis ratio videtur expoſcere. Hæc ve-
cum ſit Melancholiæ ſpecies, hujus iſti præmittendam
nſui ideam. Is vero melancholia laborans dici con-
evit, qui ſine febre diu ita delirat, ut non timenda
neat. Melancholia itaque attonita eſt iſta melancho-
e ſpecies, qua quis ægrotus triſtis primo, dein per
ngius temporis ſpatium mutus, immotus, ſtupidus,
embris fere rigidis ſummeque emaciatus redditur, re-
tis pauciſſimis actionibus, v.g. ut ori intruſa ſubinde
itum deglutiat, & digitis oculis admotis his nictitet ac
erdum dormire videatur.

§. II.

Subjectum itaque Melancholiæ attonitæ *ut quod*
que ac *ut quo*, idem eſt cum melancholiæ vulgaris
jectis. *Cauſa* noſtri affectus *immediata* eſt, uti in aliis
lancholiis, ſpirituum fixitas & motus eorum irregu-
is. Hæc autem fixitas motusque irregularis ſpiritu-
i dependent a *cauſa mediata proximiori*, quam con-
uunt vel objecta externa, vel maſſa ſanguinea viſci-
or atque acidior, cui & acrimonia maxime acida in
ſtro affectu conjuncta deprehenditur. Hanc vero in-
nperiem maſſæ ſanguineæ inferentes cauſæ ſunt vel
urales, vel *non naturales* vel *præternaturales* ceu cau-
mediatæ remotiores, ſuntque omnes iſtæ, quæ in
lancholia vulgari recenſentur, hasque recenſitas ex-

 hibent

hibent præter alios celeberrimos practicos, Ill. & Ma
PRAESES in *ſua Pathol. & Praxi, p. 87. ſeq.* nec non
& Magn. *Hilſcherus* in Diſſertatione ſub ejus præſidio
loci 1727. habita. Cognoſcitur vero melancholia a
nita optime ex definitione nec non cauſis prægre
Ratione *prognoſeos* idem fere eſt judicium ac in aliis
lancholiis. Uti enim recens facilius bona diæta & p
corum medicamentorum uſu; ita inveterata atque
reditaria difficilius curatur. Ad internecionem te
maſſæ ſanguineæ deſtructione & ſubſequa virium c
ſumtione: Eventus e contra ſalutaris exſpectandus
correctione maſſæ ſanguineæ intemperatæ. Ex his
cile jam liquent *indicationes curatoriæ*, quarum prima
idea delira cognita quovis modo eſt delenda; altera, m
ſæ ſanguineæ intemperies viſcida, acida eſt corrigen
& tertia, vires ſunt conſervandæ vel reſtituendæ, ſym
mataque urgentia mitiganda. In genere tamen ten
dum, ægrum medicamentorum multitudine non grav
dum, ſed magis autocratiæ naturæ plurimum re
quendum eſſe. Cum in hoc §pho melancholiæ atton
cauſas enumerando non niſi eas produxerim, quæ
lancholiam vulgarem cauſare queant; me nondum a
nitæ melancholiæ cauſas attigiſſe quis dicet: ſed reſp
deo, eædem ſunt cauſæ noſtri affectus materiales ac ip
melancholiæ vulgaris; ſed in noſtro particularum p
portio eſt ita determinata ac ſpecifica, ut non niſi iſt
determinatum effectum edat, quæ quidem ſpecifica p
portio, quia eſt determinata, demonſtrari nequit.
his etiam facile conſequitur, quænam medicament
melancholia attonita in uſum vocanda ſint. Cum ei
communes cum melancholia vulgari agnoſcat cau
omnia iſta medicamenta adhiberi poterunt, quæ ab
& M

Magn. PRAESIDE l. c. atque Ill. & Magn. HIL-
CHERO in modo laudata diſſertatione, & ab aliis bo-
e notæ practicis commendantur. Quoniam vero ſpe-
alis quædam determinatio particularum morbificarum
nul præſens in noſtra melancholia ſit, quam neſcimus;
quamur experientiam, eaque ſeligamus, quæ ipſa com-
obat, medicamenta, neceſſe eſt; de quibus infra in
plicatione noſtri caſus plura dicendi locus erit.

§. III.

Summa igitur (ex §pho 1.) ſponte liquet huius af-
ctus cum catalepſi affinitas. In eo tamen maxime ab
o diſcrepat, quod hæc per periodos ſuum adfligat
grum, qui ſtatuæ marmoreæ vel ligneæ ad inſtar riget,
ſtatum corporis illum, in quo a morbo arreptus fuit,
tinet, idque oculis immotis, dentibusque firmiſſime
auſis; ſed poſt paucas minutas, vel horas, ad ſe redit
ſaniſſimus quaſi obambulat, non aliter ac a paroxyſmo
gens epilepticus. Cum e contrario melancholia atto-
a non adeo periodice recurrens, ſed diutius eodem fe-
tenore permanens affectus, idemque phantaſiæ pertur-
tæ labore cumulatus, & in nonnullis voluntatis obſti-
tæ aut morbidæ labe complicatus ſit, ut noſter doce-
caſus. *Catalepſis* vero eſt affectus purus putus in-
luntarius, non minus, quam convulſiones epilepticæ,
o, quam horror febrilis. Nec major labor erit ab
honia, aut paralyſi diſtinguere melancholiam attoni-
m: Nam hæc poſt præcurrentem melancholiam vul-
rem loquelæ ſucceſſivam tantum emanſionem oſten-
t, & in his quæ pronunciantur verbis nulla littera
audicat, deglutitio remanet integra, altera faciei pars
n diſtorquetur, membra licet motu careant, non ta-
en flaccida pendent, ne dum contrahuntur, ſed ſemi-
rigida,

rigida, vi tamen flexibilia in eodem ſtatu, quo ab alio
nuntur, diu manent; quæ omnia in paralyſi & hu
aphonia contrario modo ſe habent.

§. IV.

Raritatem noſtri affectus vel exinde concludere
cet, quia SENNERTUS, magnus ille medicinæ
ſtaurator, cui nihil præter circulationem ſanguinis
fuit, qui & ipſe quamplurimas hiſtorias medicas co
git, & undiquaque collectos libros medico-caſua
aſſidue evolvit, cujus etiam morborum accuratas
ſcriptiones pro fundamento ſuarum Ætiologiarum
dicarum incomparabilis poſuit *Bellini*, parens medi
rum mechanicorum merito dicendus, tantæ, inqu
lectionis & experientiæ vir SENNERTUS inge
faſſus eſt *libr. I. Medicinæ Pract. de Affectibus capitis*
1654. p. 408. vix unquam a ſe hunc viſum eſſe morb
Digna autem ſunt verba & hiſtoria allata, ob plurim
cum noſtro affectu ſimilitudinem, ut & hic legan
„Obſervatus rarus affectus a cl. D. D. IACOBO IA
„Sereniſſ. Elect. Saxon. Viduæ Lichtenburgi med
„amico meo ſingulari, anno 1630. in viro triginta
„quod excurrebat, annorum Eccleſiæ cujusdam pa
„re. Hic enim temperamento melancholicus, ve
„tempore melancholia laborare cepit, triſtiorque fu
„de factus nihil quidem abſurdi protulit; attamen
„tationibus quaſi vexatus, & propter peccata, qua
„juventute commiſerat non atrocia, ſed plane levia
„cum Deo in gratiam redire non poſſe ſibi perſuaſ
„habebat, indignumque ſe reputabat, qui gereret
„nus Eccleſiaſticum. Itaque deſperabundi inſtar
„tantum totum tempus vernum, ſed & integram æ
„tem, qua aliquoties ſibi ipſi, ut & uxori, violentas

nus inferre tentavit, ſuaque interdum, & quaſi per paroxyſmum, μετὰ σπουδῆς agere viſus eſt, miſere tranſegit. Tempore autumnali fervore illo in actionibus remittente, triſtior præter modum factus eſt, ſemperque tacens crebra ſolum ſuſpiria ingeminavit. Amicis præſentibus & variis conſolationibus ægri miſeriam lenientibus, interdum a melancholia & triſtitia ſerio dehortantibus lubens quidem auſcultare viſus eſt; ad reſponſum tamen dandum, licet variis propoſitis, interrogationibus continuo inſtigatus, permoveri non potuit, hanc tamen vocem aliquando edidit: *Ah. Deus!* Qua excepta aliquot ſeptimanis non verbum ullum ex eo, licet ſæpius interrogato, & ut loqueretur monito, extorqueri potuit. Interim nocturno tempore dormiebat, bene mane evigilans cogitabundi inſtar in lecto immobilis jacebat, e lecto opera uxoris elevatus ab eadem veſtibus induebatur, indutus ſtabat inſtar ſtatuæ manu capiti & temporibus ſponte admota, quod præter modum triſtes facere ſolent, ſuſpirabat, impulſus & manu deductus incedebat, ad ſcamnum vel ſellam adductus ſedebat: inſtigatus menſæ aſſidebat, cibumque a conjuge in os inſertum edebat, & cantharo ori adplicato, quem monitus arripiebat & tenebat, bibebat. Hic affectus durabat toto autumno: media hyeme minui cœpit, ita ut tandem reſtitutus munus Eccleſiaſticam iterum obiret; cui adhuc præeſt, triſtior tamen, quia natura melancholicus longo tempore eſt deprehenſus.

§. V.

Novum noſtrum non eſſe morbum a priori in procœmio quidem jam demonſtravi, ſed placet hoc etiam a poſteriori confirmare. Sic veteres atque recen-

tiores practici huic haud adeo diſſimiles afferunt caſu
In ipſis ſacris paginis quæ divino judicio *Nebucodonoſo*
immiſſa fuit mentis abalienatio, noſtro judicio nihil a
ud, quam melancholia attonita fuit *Daniel. cap. 4. v.*
Cor ejus ab humano commutatum & cor feræ datum denot
ingentem amentiam ac ſtupiditatem, nec tamen hu
maniaci quid obtigiſſe inficias ibimus, & cum *v.*
fœnum ut bos commederit fames canina, aut bulimu
aut citta indicatur, quæ & in noſtro ægro inſigni gr
du, ut infra dicetur, eminuit. Quod vero rore co
corpus eius fuerit infectum, eum uti alios melancho
cos, nudæ atmosphæræ ſumme patientem fuiſſe indica
quod huc usque & in ſeptentrionali apparuit, quan
magis in orientali climate. At finis fati hujus cœlit
immiſſi Aſſyriæ monarchæ memorabilis, nam *v. 31.* d
repente mens ei reddita, & ad modeſtam acceptamqu
humanam pervenit formam, quæ repentina ſcenæ m
tatio melancholiæ attonitæ propria quaſi eſt, & infra d
pingetur. Plura ad hanc rem ſpectantia vid. in Thom
BARTHOLINI Tr. de Morbis biblicis & reliqui
Diſſentientium vero in tali pathologia critica anxiu
proſequendi placita inſtituti ratio prohibet.

§. VI.

Morbum vero litteratorum vocamus, cum & no
ſter juvenis fuerit ſtudioſus; SENNERTI ægrotu
theologus, & tertius denique eadem laborans XL. a
hinc annis a B. WEDELIO curatus ſtudioſus, qui pe
plures menſes triſtis, mutus, attonitus, ut ſtatua ja
cens derepente demum tali ſenſuum integritati reſtitu
tus fuit; ut quæcunque coram ipſo pro ſemimortu
judicato locuta fuerint ab adſtantibus, recitare potu
rit. Ipſe quoque *Illuſtr. atque Magn.* PRAESES ea

de

lem melancholiæ ſpeciem obſervavit in ſtudioſo, qui
per quatuor ſeptimanas mutus, membris vere rigidis
n eodem ſtatu, in quem ab adſtantibus ponebantur
nanentibus, oculis clavo cuidam oppoſito parieti in-
ixo adeo affixis, ut, licet caput ejus verſus aliam pla-
gam ſtudio direxerint adſtantes, tamen perpetuo ocu-
os hunc in clavum converſos habuerit. Hic vero
itrum reſtitutus ſit, nec ne, *Ill. atque Magn.* PRAESES
neſcit, dum ita conſtitutum in patriam dimiſerunt.
Plurium equidem exemplorum parallelismum ex
CHENCKIO, BONETO, BVRNETTO, *A. N. C.* &
liis adducere, ſi tempus vacaret, non inutile foret,
quo plura enim habemus data, eo firmiores rerum at-
que phœnomenorum rationes dare licet. Sed pedem
am proferimus ad enarrandum noſtrum caſum, ubi
per ſubjectas ſingulis morbi ſtadiis epicriſes, ampla erit
occaſio de morbi natura, cauſis proximis ac remotis,
prognoſi, regimine ac curatione ulterius diſſerendi.

§. VII.

Noſter ergo æger juvenis XVIII. annorum nobili
proſapia natus, matre per omnem vitam melancholica,
emperamento ſanguineo - cholerico - melancholico,
habitu corporis ſtrictiori, variolis confluentibus atro-
ciſſimis ſat tenera ætate duriſſime vexatus, ſtigmata in-
le creberrima, & maſſam ſanguineam calidiorem, ſa-
ino-oleoſam reportavit. Adoleſcens XII. annorum ne-
phritidem ſæpe ſentiens ſtranguriosam breviter trans-
euntem expertus, ſequentibus annis humanioribus
egregie proficiſcentem; ſed reliquum cervicem flecti
neſciam oſtendit. Ætatis anno XVII. ſcabie humida
copioſa laborabat, per autumnum ac hyemem, imo ſe-
quenti vere. Quæ neſcio quibus remediis, ſed tem-

pore credo deſinens melancholicum affectum e veſtig
exhibuit. Prius ſæpiſſime odontalgia, & rebelli gen
tumore afficiebatur, eodem ſcil. anno ætatis XVI
menſe Auguſti, & Septembris; cum antecedentib
menſibus præter ſolitum phantaſiæ ejus utrinque diſtr
heretur; hinc ſcilicet philoſophiæ altioris præprim
metaphyſices ſtudio ad ſeras uſque nec raro noctes pr
tracto, illinc tragicorum & comicorum dramatum ſp
ctaculo, clanculo forte deſiderio ardentiſſimo ipſi obn
to, quod inter actores numerari fruſtratus fuerit; quo
ea de cauſa ſcire intereſt, quia Noſtri affectus m
lancholicus in inſignem comœdomaniam ultimo d
ſinebat.

EPICRISIS.

Patent ergo cauſæ procatarcticæ quam plurim
pluresque ſequenti patebunt; in quarum numero pr
cipuæ ſunt diſpoſitio hæreditaria, temperamentur
ſanguinis dyſcraſia calidior, ſalino-oleoſa; congeſti
nes iſtæ ſanguineæ ad renes, virili ætati magis, qua
iuvenili quadrantes, uti nephritis, indeque præſagæ in
minentis ſimiliter incongrui morbi melancholici. M
ſa ſanguinea iterum a ſcabie chronica deturbata; ſic
a nimis protracta febrium intermittentium duratio
alii aliter peſſundantur, utrinque enim laudabiliori a
ſumta lympha, auctoque ſero ſalſo, infauſtæ oriunt
obſtructiones. Odontalgiæ & genæ tumores toties
dicri morbi, toties incurabilium etiam affectuum, ip
usque mortis prodromi eſſe ſolent; modo peſſimas ac
tas, modo viſcerum infarctus invincibiles, modo mo
bos ex atonia tenaciſſimos a tergo habent; maxima
enim hi tumores innuunt particularum immobilitate
& craſſitiem. Haud parum quoque contribuerunt m

dit

tationes iſtæ profundiores ad ſeras noctes continuatæ
ſſipando ſpiritus ſerumque abſumendo laudabile, nec
on viſciditatem hac ratione inducendo. Occaſionem
iam præbere huic affectui potuit deſiderium quod-
inque tacitum inane ſive imminuendo ſpiritus & ſal
olatile alcalicum; vid. Ill. & Magn. PRAESIDIS *Pa-
ol. & Praxin. p. 89.* ſive eundem juxta *Bellini* opinio-
em tremorem in cerebro excitando tubulos denique
ijus præfracte collabi cogentem; ut diutiſſime ſemet
igere neſcientes flexi maneant, & ita longiſſimo tem-
ore ægro, ſuisque crucem figant. Sicut vero in aliis
iæ procatarcticæ locum invenire poſſunt cauſæ notatu
gnæ; ita non poſtrema erit pollutio nocturna largior,
onte ſuccedens, interturbata, hæc enim res celerri-
e totum ſanguinem reddit viſcidum congeſtionibus
ſpaſmis mirum quantum faventem.

§. VIII.

Evaneſcente demum infauſto prodromo genæ tu-
iore, noſter medio Septembr. alias haud inconſueto
ii prolapſu tentabatur, aut tentare potius ſæpiſſime
utabat; cum rectius molimina aderant hæmorrhoida-
a, & anxietas modo major ſe exſeruit melancholica;
im æger, neſcio, quam naturæ debilitatem ſibi obor-
m querulus perpetuo accuſabat, lethumque immi-
ere inevitabile. Re vera maraſmici quid intercurre-
at. Macies ſucceſſive frigida ſine tusſi, ac ſudore,
on tamen ſine æſtuoſo ſubinde orgaſmo. Syncope
ephalica orthoſtadio, quæ a decubitu mitigabatur.
ibos ſtudio metu obſtructionis alvinæ pauciores aſſu-
iebat; æſtuque revera aliquatenus eminentiori. Somni
rgo blandi aufugerunt, quin mane per alternas quaſi
ies in lecto ſummopere angore preſſus, angens, tre-

mensque preces recitare reperiebatur. Sic antea
ſortia hominum amans, libroſque deperdite, utro
nunc lucifugus anxie deflectebat, de vita deſper
& ad noviſſima ſe præparans. Dolores nullos cu
bat præter ſpasmum ani, & veſicæ, utriusque ſci
ſphincterem ſimul occupantem. Veræque hæmorr
des cœcæ, ſed occultæ, phlegmaticæ internæ coll
bant. A clyſtere emolliente antiſpaſmodico leva
inſigne, urina, alvoque promotis, a mixtura etiam
terna ex oleo amygdalorum. dulc. vino malvatico
temperatis carminativis. Nec nota antiſpaſmod
tonico-diſcutientia, diluentia, ac deobſtruentia a
lio non erant.

EPICRISIS.

Enumeratis (§. VII.) cauſis maſſa ſanguinea
ſcidior reddita variis jam ſtagnationibus, atque obſ
ctionibus anſam præbet. Ipſa molimina hæmorrho
lia in noſtro ægro, non, niſi tali in ramis venæ po
ſtagnationi ſanguinis viſcidi debentur, & cum v
naturæ ſanguinem in iſtis vaſis ſtagnantem foras
pellere non ſuffecerint, cœcæ fuerunt; ex quo ſi
patet, hæcce molimina minus critica, ſed magis ſym
matica fuiſſe, & ideo non adjuvanda. Major jam
exſerens anxietas melancholica originem ducit a fix
te ſpirituum maiori, quæ dependet a maſſa ſangui
magis viſcida vel quatenus iſti ab hac ſecernuntur,
etiam quatenus talis viſcidus ſanguis per vaſa cere
ſubtiliſſima tranſire nequit, & ita tenaciſſimam ner
rum preſſionem efficit, motumque ſpirituum retar
Haud parum etiam, meo quidem judicio, anxietat
hanc melancholicam auxiſſe, quod jam ipſum ſu
corpus morboſum eſſe ſenſerit. Anxietates vero m

oremque diutius continuatum maciem ſequi, quoti
iana edocemur experientia; quare nec hic mirum;
um præterea digeſtione maxime læſa nullus bonæ
otæ chylus elaboraretur; excretionibus continuan-
bus amiſſæ partes non reſtituebantur. Hinc etiam
atet ſyncopis cauſa, nempe ſpirituum defectus, quam
auſam vel ipſa illius mitigatio, quæ decubitu ſuccede-
at, confirmat. Somno quoque aufugente ſpiritus ma-
is conſumebantur, & cum metu obſtructionis alvinæ
arum ciborum aſſumſerit; non reſtituebantur; qui
aque aliter fieri potuit, quam, quod omnia nunc gra-
ora ſint. Spaſmum ani, & veſicæ ſphincterem occu-
antem, ſanguine in his ſtagnante viſcido & acri pro-
uctum eſſe, juvantibus, quæ fuerunt emollientia, nec
on temperata carminativa, confirmamur.

§. IX.

Menſe octobris, ſtupiditas quaſi infantilis ingen-
a cepit incrementa, intervallis adhuc lucidioribus,
ulſu ſemper celeriori, extremis frigidis, ſemirigidis.
Iodo aptius reſpondebat, modo nec vox, nec verba
quuntur ab interrogato. A nodulo laxante prima vi-
excrementa incurius demiſit; in fine vero ejus uſus
origer iterum redditus; alimenta avidius juſto denuo
ppetebat. Poſt quoddam vero tempus mane deliria
um leviculis convulſionibus, membrorumque geſti-
ulationibus, pupillis oculorum ſumme dilatatis, ex-
emis frigidis. Ventris interdum morſus arguere vi-
ebatur æger, quod ſubinde abdomen manibus tene-
at. Excretiones omnes retinere videbatur, cum ta-
en oblata aſſumebat. Acidulæ, copioſior thea, diæ-
tenuis. Clyſter leniens cum aliquoties remanſerit; pro
imulo extractum helleb. nigr. electuar. hier. ciner. cla-
vell.

vell. addebantur. Cumque alias clamore, ploratu, a
xietatibus evigilaverat, nunc leni perfuſus ſudore,
bra facie, nonnihil ſtupidus jacebat, muco ex ore,
naribus exſtillante, lachrymisque oculorum. Veſp
ſemper melius, hactenus raro perpetuo vox.

EPICRISIS.

Nemo non videt cerebri preſſionem ingentem
undiquaque corruente ſanguine, eo tamen non libe
per ſinus cerebri, & reliqua vaſa, meante; probab
hinc eſſe videtur, polypos adhuc ſolubiles ibi hæſi
unde ſumma iſta ſtupiditas ortum duxit. Reliquu
§phus hic IX. egregie confirmat, quod cum viſcidit
acrimonia (juxta §phum II.) in melancholia atton
conjuncta ſit. Omnia enim in eo, quem jam expli
mus, paragrapho allata ſymptomata ex illis ſibi in
cem conjunctis derivare, atque explicare poſſum
Sic pulſus celerior, membrorum ſemirigiditas, alv
que incurius demiſſa acrimoniam irritantem ſpaſmu
que inferentem ſupponunt. Extremorum frigiditat
ita mihi concipio; ſanguis viſcidus in extremis ob v
ibidem ſubtiliſſima ſubſiſtit, calor, ſecundum leges tr
ſitus ignis, in aerem abit, ob motum ſanguinis dene
tum ſalinæ particulæ deſtituuntur novo cum ſulph
reis contactu; hinc ſalium actio in ſulphur interme
um ceſſat, & hæc actio eſt cauſa caloris, ceſſante
que cauſa, ceſſat effectus; adeoque extrema ſunt f
gida. Nec aliud quoddam, quam acre irritans p
cauſa habent convulſiones, membrorumque geſticu
tiones, ac pupillæ oculorum ampliatæ. Alvi vero
gnities, præter alias, pro cauſa agnoſcit ſiccitate
Quod æger ploratu, clamore atque anxietatibus evi
lavit, teſtatur etiam de inſigni ſpaſmo, qui copioſis

q

idis, vt acidulis, quarum teſte FR. HOFFMANNO
sque optimis practicis, maxima in affectibus melan-
olicis vis, atque efficacia, thea, diætaque tenui in-
tis, egregie mitigabatur, vt nunc diluta hoc modo
morum maſſa, æger leni perfuſus ſudore, muco ex
:, & naribus exſtillante, rubra facie, quoniam ſan-
is vaſa faciei anguſta iterum tranſire potuit, oculis-
e lachrymas fundentibus jaceat. Cum etiam ali-
enta avidius iterum appetebat, his, ſi non ex toto,
nen ex parte, reſolutis, et ad maſſam ſanguineam de-
is, ſerum laudabile deficiens nonnihil reſtitutum eſt:
ic veſperi forſan melius ſe habuit æger.

§. X.

Nemo ergo iam non venæ ſectionem deſiderabat.
: enim fieri ſuevit; vt maxima idola, maximum ap-
uſum habeant. Nec curant huc quadrantem BOER-
AVII canonem: Venæ ſectio in apoplexia, ſi non ju-
:; occidit. Sed acclamant, ſatius eſſe anceps expe-
i remedium, quam nullum. Ergo medio octobr. no-
o mane, quo hilarior reliquis apparuit, vena aperta
pedis. Sanguis per tenue forte extractus foramen
n adeo niger, ſed magis rutilus, nec ſpiſſus. Lo-
ebatur poſt venæ ſectionem; melancholica quidem;
evique dein omnia graviora. Urina nunc inſcio ela-
ur, alvi ſumma tarditas ſponte nunquam obſequens,
l 7-8. die clyſtere evocabatur; jam pulpa colocyn-
idis ad ℈ß incocta ſtimulando alias inerti, aut infuſo
liorum ſennæ unciam ſemis frigide facto cum thea
lato. Sic alvus vi ſæpius proritabatur. Remedia
t nihil efficiebant, aut morbi exacerbationes maxime
gravabantur ſcil. ſudore perfuſus comate vigili preſ-
s quaſi jacebat diutiſſime; oculis rigidis fere, pupilla

 amplia-

ampliata, membriſque immobilibus; Urina diu ſu
minata ad 36. ſæpe horas, dein cum impetu cop
ſponteque elabente. Ergo medico feſtina lente n
imperatum, autocratiæ naturæ juventuti ſingula c
mendanda. Urina vitro excepta ſemper tenuis ſp
aquea, ſubinde largiter nubeculoſa. Sympton
erant; tuſſis acrior ſubinde, ſudamina, et efflorefcer
fere purpuraceæ, ſumme prurientes, & ægrum ad
pendum excitantes, ſalubres ſatis; extra lectum c
vulſiones leves, tremor labii inferioris, et palpebrar
æſtus & ſudor intenſiſſimus; ſed pulſus magnus
fortis priores paroxysmos antevertebat. Nec perfe
apyrexia, vt ita dicam, non enim febris manifeſto a
rat; ſed levis tantum remiſſio. Cum hactenus
plures dies pro muto haberetur; ex obvio libro p
ces recitare, ac legere cœpit paucas, mox ſtetit iter
vox, nec precibus, nec vi pergebat. Tuſſis mox p
fecte ſedata ſyrupo altheæ, mucilagine cydonioru
oleo amygdalorum dulcium, ſucco liquirit.; forte
analeptico æſtibus oppoſito ex aqua confortante f
Sambuci, acaciæ, matre perlarum C. C. philoſ. ſp
nitri dulc. julep. roſat. In fine octobris, indicantib
exanthematibus, veſicatoria quatuor larga ægrum p
re exhilarantia, ſed vocis ſenſuumque ſenſibiliter ni
reducentia.

EPICRISIS.

Venæ ſectio vt divinum auxilium rarefacto,
copioſo ſanguine, aut preſſis alicubi nervis, ac viſ
rum compage; ita ſub regnante nervorum atonia, a
jugi paroxysmorum ſucceſſu, aut cacochymia eminer
quotidie peſſime in auxilium vocatur. Ab ipſo CA
LIO in *medicina aulica*, a quo nunquam exſpectaſſe

medi

nedico Stahliano, ſolidiſſimis evictum eſt argumentis, lecies Venæſectionem medicos inſtituere, antequam ſemel neceſſe fuerit. Ambigua ſane vox eſt, molimina naturæ eſſe adjuvanda, hæc enim fiunt vel ex robore, el ex debilitate naturæ, vel critica, vel ſymptomatica int; Illa adjuvante non egent; ſanis enim fruſtra meicina paratur, hæc vero adjuvare maximus error, aut ihil aliud eſt, quam errorem naturæ errore medici cuulare. Comatis vigilis ingens etiam cum noſtra meancholia affinitas, ſed finis indicat in hac videri tantum gros nil audire, nec percipere; in illa vero re vera eficiunt circa hæc. Alvi ſumma tarditas, quæ perpeio faceſſit negotium, conſideratis ægroti circumſtanis facile poterit explicari. Tali enim irregulari ſpiriıum motu, æque ac eorum defectu præſente, motus teſtinorum periſtalticus non rite ſuccedebat; Seri lerat in toto corpore penuria, hinc ſiccitas fecum; & am perpetuo jam plus ingerebat, quam ſaniſſimus, & oſt octiduum vix ſemel egerebat; credere fas eſt, aſſiſſimas ciborum partes in inteſtinis abſorberi a vels lacteis bibulis, illis forte magis, eorumque diameis ampliatis, & epithelio, membrana villoſam inteſtiorum tegente tenerrima, ſingulariter mutato. Quo agis vero venarum reſorbentium diametri ampliati; plus exhalantium preſſi ſunt; unde alvus ſicciſſima, inde ingens tarditas. Indicantur itaque, quæ redaeriunt exhalantia vaſa, & horum æquilibrium reſtiunt, & hæc, ſunt teſte experientia fumus tabaci, ſaı catarctica, & media, fructus horæi aptiores, quales int pruna, & poma, flores acaciæ, folia ſennæ, ac eoum infuſio imprimis frigida. Tuſſis ortum ducit ab rimonia in pulmonibus, vel in aſpera arteria hærente;

tremor vero labiorum atque palpebrarum a ſpirituun influxu inæquali. Effloreſcentiæ, dum materiam v ſcido-acrem in corpore imminuebant; ſalubres utiqu fuerunt. Veſicatoria licet ad plenariam vocis ſenſuun que reſtitutionem non ſuffecerint, attamen aliqua e parte materiam morbificam verſus minus nobiles pa tes derivando ægrum exhilarabant.

§. XI.

Menſe novembris, & decembris, quo magis ſo ſtitium hybernum appropinquabat, eo pertinacius in ſtebat ſilentium plus, quam Pythagoricum omnes in a mirationem rapiens, vt plerique centies jurarent, eu moriturum eſſe. Petulantiam dixerint alii, qui non lum ſpectaſſent ſummopere emaciatum, cute vix oſ bus hærente: quid, quod exanthemata illa prurient circa os ſacrum, ac clunes abierint in intertriginer hæc in ſphacelum parvæ quidem circumſcriptionis. A quando, quod ſonum nullum ederet, auribus ægri fo tiſſime acclamaverunt ſurdum illum putantes; at i alapis clamanti illatis mox nec ſurdum ſe eſſe, nec ſtip tem; ira enim poterat excandeſcere. Eadem ſemp alvi tarditas. Urina non, niſi per diem aſtronomicu ſemel ſui pondere, aut detruſoris veſicæ violentia em tebatur. Contra alvi ſegnitiem ordinabatur R rhabarb. liq. C. C. ſed jocus tantum erat. Poſt capill rum reſectionem fomentatio capitis cum cataplasma nervino vinoſo pulſibus, & ſpinæ dorſali linimentu ſpirituoſum; volatile ad nares pro exacerbationu mitigatione adhibitum fuit. Spiritu bezoardico Bu aut ſimili alio Dippeliano animali oleo alacritas aliqua exigua redire videbatur, ſed & ægri nunc inquietud geſticulatio, fuga lecti, licet titubantibus pedibus,

talib

alibus acriter continuatis metaſchematiſmum in cho-
eam Viti futurum imminere videbatur. Fames fere
anina nunc magis magisque apparuit. Alvus ali-
uando ad 12. mum diem obſtructa exſpectatione fru-
trata, conſueta tandem ſenna aperta fuit. Tum æger
ummum conatum adhibuit, nec magis ſanæ mentis vi-
ebatur quam eo tempore, aut voluntatem liberam re-
titutam iri, nihilominus nil loquebatur; quin alvo
lejecta adhuc ſtupidior jacebat, facie rubra, oculo al-
ero fere inflammato, lachrymis ex oculis ſtillantibus.
Ad plura remedia inducebatur difficilius. Ubi ſenna
ruſtranea; clyſter colocynthiacus infallibilis, ſed ægro,
c adſtantibus odioſus.

EPICRISIS.

Potiſſimum morbus hic in ſenſorio communi, vel
nedullla cerebri voluntatis, intellectus, & attentionis
ede conjecturali. Nam cum omnes muſculi rubri
entriculoſi eſſent, nulla præter allatam eſſet cauſa, cur
omnium agiliſſimi linguales languerent. Sin morbi
ncunabula ab attentis nimis cogitationibus derivamus,
uid mirum, nimiam attentionem degeneraſſe ſucces-
ive in penitus imminutam; contrariorum enim dantur
ermini. Linguae ergo organum integrum quidem
uit, ſed imperium quaſi animæ pro eius motu deficie-
bat, ſed utique comitante preſſione fibrarum cerebri.
Hinc nullus dubito, quin verberibus ad loquendum adigi
æger potuiſſet, ſed an non metaſchematiſmus iſque
peſſimus exſpectandus fuiſſet e. g. in epilepſiam; eſt
alia quæſtio. Sicut febre craſſe cohibita, aut epileptico
vi interturbato paroxyſmo, videmus, malum centies,
& ad internecionem usque exaſperari. Excretio alvi-
na, cum ex parte ad actiones voluntarias referatur:

 ipſi

ipſi vero libera voluntas non fuerit: mirum non e concurrentibus etiam ſuperius allatis cauſis, alvum ip fuiſſe minus ſolutam; quæ & ratio eſt urinæ emiſſion ℞a. rhabarb. forte ideo non ſuffecit ad alvum prom vendam, quia ob viſciditatem, quæ medicamentoru vim maxime imminuit, non ſatis agere potuit; hinc i genere etiam in omnibus morbis, ubi viſcidum in cau eſt, medicamenta vel majori juſto doſi, vel fortio præſcribi debent. Fomentatio capitis ejusque effect non plane fruſtraneus nos docet, & confirmat preſſi nem cerebri a ſtagnatione alicujus humoris ortan Quod alvo dejecta adhuc ſtupidior jaceret, a ſpiritibu adhibito conatu, depauperatis, & ſanguinem per eunde conatum ad caput premendo, derivamus, quod poſt rius facies rubra, lachrymæque exſtillantes roboran Clyſter colocynthiacus ob ſummam, quæ ipſi ineſt, ſt mulandi vim ſpem nunquam fefellit.

§. XII.

Anno novo creſcentibus diebus, ſenſibus, & vir bus melius ſe habere videbatur, in ſomno manus agita bat, dentibus ſtridebat, pedibus ad ſtandum, menſe febr. ad ambulandum, ſed tardiſſime vtebatur, nec ali de cauſa, quam, quod cibum in quodam cubiculi loc poſitum videret. Cum antecedentibus menſibus tali membrorum pigrities, vt eandem ſcilicet brachii incur vationem, quam adſtans ei dederat longiſſimo tempor inſtar ſtatuæ retinebat. Lætius etiam ſignum, quod ſellæ patroclianæ impoſitus urinam emittebat ſubinde Alvus vero ſemper tardiſſima, ut foliorum ſennæ unci ſemis diureſin tantum moveret; ſicut & ſpiritus Corn Cerv. ſale ſanguinis cervi ſaturatus, qui huic analep ticum ſæpe præſtitit effectum. Poſtmiſſæ ergo drach

ma

næ quinque foliorum ſennæ in infuſo duplicem alvi ſe-
lem præſtiterunt. Facies jam non amplius triſtis, tur-
ida melancholica, ſed fatuorum ſimilis, aut moroſin in-
licans ſubridens ſubinde, dumque ambulanti turpis
nucoſæ ſalivæ copia ex ore, & naribus ſtillabat. No-
ulus laxans cum pulpæ colocynthidis ℈ß præſcriptus,
um cochleatim 36 vicibus vix tertiam totius delibaſſet,
ix ſemel alvus mota; ſed albi quid prælongi dejecerat
itius abjectum a famula, quod tineam fuiſſe credo
ermibus haud parum tribuens. Alteras tertias nodu-
illius, aut vini purgantis intra biduum aſſumſit, ſed
ne ulla alvi ſede; ergo ad 7mum diem hæc patiebatur
uci infuſo ſennæ conſueto euporiſto, cogi enim aliter
rrea nequivit. Circa hoc tempus putabant ægrum
ſomno locutum fuiſſe: *Eue reſurgam: Ich will wieder
ifſtehen.* In fine Ianuar. pillulæ colocynthiacæ, len-
um magnitudine, vt cum pomi raſura apte, ac elancu-
m offerri poſſent, præſcripta ſunt, a quarum nimia
ſi vomitus, ac ſedes paucæ, cum debilitatione ægri;
oxima tamen hebdomate rariora verba edere cepit,
im ultra trimeſtre piſce mutior fuiſſet; ſed ſubmiſſa
ce tantum ad confidentiſſimos fraterculum, aut ſoro-
m. Moroſis tamen valde eminebat, menſe etiam
artio ridens nempe perpetuo, aut ſimiæ inſtar genas
icens, ore perpetuo ſalivante; ingreſſus tardiſſimus
ſpectri. Marcor totius adhuc ſatis ingens, qui ta-
en ad meliorationem redire videbatur. Aprili hæc
eo vigebant una cum bulimia: vt monſtratum ali-
ando recentium florum herbarumque faſciculum
anu, oreque arripiens, devorabat, haud aliter forte,
am bos ille Aſſyrius *Dan. IV. v. 30.* Sic & candelas
aceas, ubi potuit, ſæpe morſibus petiit.

EPICRI-

EPICRISIS.

Sic iterum verum BOERHAVII aſſertum: morl
præprimis febres, Auguſto incipientes deſinunt princ
pio februarii, vel potius hoc tempore metaſchemati
mos eorum exſpectare licet. Quod vero noſtro morb
febrile quid ſubfuerit ex §pho X., & quod menſe Octob
exacerbationes ad ternos dies manifeſto auctiores d
prehendebantur, elucet; quod forte præter alia gravi
ra momenta diffidium dedit de venæ ſectionis uſ
Tot vero alvi repetitis abſterſionibus redibant ad æqu
librium inteſtinorum vaſcula exhalantia, & reſorbenti
quorum poſteriorum diametris anguſtatis, ſubtilior ja
meliorisque conditionis chylus reaffunditur ſanguin
quo & reſtitante inſimul adhuc juvenili vigore dataqu
per ſalivationem ſpontaneam derivatione materiæ mo
boſæ, nec non ſanguine inedia depauperato factum e
quo minus apoplexia, vel lethargus, vel alius affectu
ſoporoſus, ſed moroſis aborta fuerit, de qua juſtu
metus, ne ad dies vitæ ſit remanſura, & fatendum a
tocratia naturæ omnium admiratione eſſe finitam. Ve
mes quod talem ludere poſſint tragœdiam, vel exin
patet, quod anatome compertum ſit, vermibus duct
pancreatico inhærentibus, melancholiam usque ad i
felicem autocheiriam excitatam fuiſſe. Hujus aſſer
veritatem etiam expertus eſt Excellentiſſimus nec no
Doctiſſimus DD. EHRHARTUS, Patronus atque Præ
ceptor pie colendus in autocheira Heimertingenſi a t
phaceis lapillis in pancreate, menſe Iunii 1741.

§. XIII.

Illuxerat tandem fauſtiſſimus ille dies ac deſider
tus d. 7. Maji, qui ſabbathi erat, quo tempore poſt ve
nos ridentes ſoles, ſolum denuo gelu obriguerat,

hyen

ems nova minaretur. Hactenus enim eadem moro, ſtupiditas, ſalivatio, inceſſus tardior, cachectica cies, nulla activitas, voracitas perpetua, ac venatio borum, potus fere fuga, loquela penitus nulla, ſed oquentibus riſum fatuum, aut faciem catonicam, vel ſticam opponens. Tali in ſtatu ante meridiem. Poſt eridiem ecce! paroxysmo febris intermittentis arri- tur, angitur præcordiis, vomiturit; artibus concu- ur, horret, friget. Adſtantes nunc convulſiones, viſſimaque quæque inſtare putant. Vocatus medico ntra bono animo eſſe cunctos percepit, ac finem ma- rum lætiſſimum pronunciat. Ad mandata aut inter- gata ægro propoſita, hic iterum lingua titubante iædam obſcura proponens, riſit tantummodo Hera- ti inſtar, ſed blande. Succedunt æſtus, ſudoresque, ox quieta. Die ſequenti ſolis æger ſaniſſima mente cillam excubias apud eum agentem acclamat, quid c ſit inconſueti, quod in ſuo lecto urina & ſtercore aculatus ſit, poſtulat munditiem; dein ſe ſcire per- t diem eſſe dominicam, veſtitum debitum adportan- um eſſe, ut & Rambachii Poſtillam. Sicque ex muto, rdido, fatuo, auſtero, ſpectro ſimili, fit momento tius affabilis comicus, amabilis, nitidus, facie dere- ente florida, habitu corporis celerrime vivaci, ſpon- oſo, quid? quod quinque, vel ſex linguarum ſe ali- ıaliter potentem ſimul ac ſemel monſtrat, cum per ngum ſatis tempus vix librum manibus arripuerit, ınc nihil earum, quæ didicerit ſe oblitum eſſe, arabica, ebraica, græca legit, reliquis litteras ſcripſit ſuæque convaleſcentiæ certiores reddit amicos per urbem; tiocinii etiam integritatem monſtrat. Mihi valde irum videbatur, quod alvus etiam celerrime ad debi-

tum redierit officium, verbo omnes e ſepulchro rediiſſe mortuum dixerint.

EPICRISIS.

Febris & hic Dea. Uſus eſt febri jam olim pro medicina ASCLEPIADES. Cum enim febris ſit intemperies calida univerſalis, & conjunctum habeat motum ſanguinis majorem, utique potuit reſolutione, quæ in febribus deprehenditur, maxima, ſanguinem viſcidiorem attenuare, & ita una cum acrimonia eliminare. Ipſe HIPPOCRATES laudat febrim ut medicinam in Apoplexia *Sect. VI. Aph. 51.* æque ac in aliis morbis. *Sect. II Aph. 26.* Hinc etiam quidam arte febrim excitare ſtuduerunt. Sic febres intermittentes, quibus præcipue venæ ſectionibus aſſueti obnoxii ſunt, ſuppreſſas revocare ſalibus volatilibus ac aloeticis aut laxantibus STAHLIVS præcepit. Unus iſte paroxyſmus eſt ſalutaris & ſufficiet; quia maſſa ſanguinea dictis in §pho X. jam paulisper diluta, ſerumque blandum reſtitutum ſit.

§. XIV.

Non tamen perfectus malorum finis, cum ex macro celerrime fieret athleticus, pinguis, & corporis pondere duplo augeretur, æquilibrium de novo, ſed contrario elemento turbatum. Memoria & judicio ſatis valuit, ſanitate nimis robuſta & taurina fere, voluntate tamen vaga, inconſtanti, ac ægra nunc, ut mentis illam labem aut melancholiam vagabundam erraticam quam Arabes *Kutubuth* vocant, a SENNERTO ac BELLINI enucleatam, adfuiſſe dixeris. Immoriger inſimul, domeſticis adverſarius, iracundusque erat, miſcens quadrata rotundis, & agilis nimium, nil agebat, aut tædio ſuorum centena excogitavit. In præſentia vero

aucto

auctoritate valentium ipſique minus familiarium optime moratum ſe geſſit. Simul comœdo-mania ſingulari laborans, die, noctuque comicorum curam egit, quædam ipſe compoſuit; venam etiam poëticam uberrimam oſtendit, licet non adeo exactam; attamen in memoriam revocantem exemplum verbi divini præconis Schœnemanni, qui poſt febrim malignam perpeſſam ad miraculum usque ſermones ſacros ex ſuggeſtu memorice enunciabat. Sed venæſectione uberrima, potu acidularum Ægranarum, mutatione loci, aërisque rediit ad meliorem frugem. Anno a morbi principio exantlato, mente & corpore perfecte ſanus factus, nuncque ſtudio Theologiæ admotus, faxit Deus, ut memor divinæ miſericordiæ, ſpem ſuorum expleat non modo, ſed et ſuperet.

EPICRISIS.

Extrema ſunt ſibi cognata. Melancholici reliqui fiunt nimis garruli. Si vis macrum reddere pinguiorem; extenuatio & effuriens ſtatus ad ſummum gradum extendatur, & in eodem diu ſuſtineatur; ſic, uti poſt longiorem decocti ligni Guajaci uſum, aut curam antevenercam quæ germanis *die Hunger Cur* audit: homines denuo redduntur pinguiſſimi. Hæc vero ſumma extenuatio, tantaque macies, ut oſſa cutem pellucerent, in noſtro ægro deprehendebantur; accedente itaque ſingulari bilis mutatione non potuit aliter fieri, quin idem ſequeretur effectus. Mutato hac ratione ejus temperamento melancholico; eique e diametro jam oppoſito nacto ſanguineo; ſumma ejus in agendo inconſtantia, comœdo-mania, exercitia poetica, & reliqua facile poterunt explicari. Sed venæ-

ſectione uberrima ſanguis depauperatus, potu verc
acidularum copioſo, ac loci, aërisque mutatione altera
tus, quorum utrumque teſtante HOFFMANNO, aliis
que celeberrimis practicis in mentis morbis optatiſſi
mam fert opem, effecit; ut, quæ ſumma eſt Dei gra
tia, priſtinæ reſtitutus ſit ſanitati, quam, ut Deus te
optimus maximus, quem ſupplex adoro, ipſi ad ſero
usque annos clementiſſime conſervet. De autocrati
naturæ exempla quidem poſſem proferre quampluri
ma; quia vero multi auctores fuſius de hac re egerint
uti HOFFMANNVS, nec non STAHLIVS in peculiar
de hac re habita diſſertatione: huic immorando nil niſ
opus operatum eveniret. Sufficiant itaque hæc pro ex
hibendo ſpecimine publico. Tibi Deus O. M. omnium
rerum arbiter debitas ago gratias pro ſumma tua clemen
tia, quam mihi largitus es, ita, ut & huic labori aca-
demico felix impoſitus ſit

FINIS.